mis eest lapsed raha tema karbi sisse wiskasiwad, mis ta käes hoidis. Kerjaja küsis: „Kuhu teie reisite?“

Teekäia wastas: „Mitu sada penikoormat laugele, Jerusalemma linna, kus meie armas Issand on käinud, õpetanud, kannatanud ja surnud. Seal tahan ma tema haua juures palwet teha ja siis oma wenna lahti osta, kes Türgi Sultani käes wangis on. Seks korjan ma raha selle karbi sisse.“

„Siis wõta ka minu weering selle tarwis,“ ütles kerjaja, ja andis selle kopika, kelle eest ta praegu leiba tahtis osta, selle teekäiale ja tahtis tühja kõhtu kannatates niisamuti kui tulnud, jälle äraminna; aga pagar, kes seda kõik oli näinud, kinkis temale selle leiwa, mis ta oli osta tahtnud.

Nüüd käis see teekäia mitmest maast läbi, läks laewaga üle maadewahe mere ja tuli suure Jerusalemma linna. Seal tegi ta esmalt Kristuse haua juures palwet ja läks siis Türgi Sultani juure, kes tema wenda wangis pidas. Ta pakkus sellele suure hulga raha, kui tema wenda lahti laseks. See aga ei olnud sellega weel rahul, waid tahtis weel enam saada. Siis ütles teekäia: „Enam mul ei ole, kui see waskkopikas, mis mulle

üks waene kerjaja armu pooleſt annud on, siis ole sina ka nii armuline kui tema, ja see wask-tükk saab sulle seda head tasuma.“ Siis halastas Sultan tema peale, laskis tema wenna lahti, wõttis selle kopikatüki wastu ja pani seda oma põuetasku, ega mõtelnud päraſt enam selle pealegi.

Seal sündis, et Keiser Jerusalemma linna alla tuli, Sultaniga sõdima. See pani omalt poolt wapraste wastu oma sõawäega, et Keiser wõitu ei saanud. Ülskord aga trehwas üks waenlaste laſtud wibunool otse wastu Sultani rinda, aga põrkas tema riiet wastu tagasi, et midagi kahju ei teinud. Sultan pani seda asja imeks ja kui päraſt sõda hakkas järele waatama, siis leidis, et teraw noole ots just selle kopikatüki kohta oli trehwanud, mis tema põue taskus oli, ja nõnda teda surma eest hoidnud. Nüüd pidas Sultan seda kopikaſt suure aru sees ja laskis seda kuldkeega oma kõwera saabli pära külge kinni panna. Hiljem aga sai Sultan Keisriſt wangi wõetud ja pidi oma saabli käest äraandma. Nõnda sai saabliga ühes ka see kopikas Keisri kätte.

Kui see ülskord laual istus ja parajalt täit wiinapeekert käes hoidis, et seda tahtis tühjendama hakata, ütles tema prõua, et ta heameelega kord

Eesti-ma rahwa Kalender 1879, lk. 31